

ЕРИК СИМОН

ТАЗИ ПЛАНЕТА Е НАСЕЛЕНА

Превод от немски: Светла Денева, 1977

chitanka.info

Гласове:

— Балонът е пуснат. Подготовката протича по предварителния план.

— Някакви усложнения?

— Не.

— Добре. Можете да вървите. Кажете на хората си, че на всяка цена трябва да спазват графика.

* * *

— Стигнахме до целта — каза Първият Наблюдател. — Няма никакво съмнение, че тази планета е населена.

— В такъв случай влизаме в орбита? — осведоми се пилотът.

— Разбира се — отговори Мислителят, който беше водач на експедицията. — Съобщи на Отговорника по гравитацията да пусне машините.

— Няма нужда — Отговорникът по гравитацията се обаждаше от другия край на космическия кораб. Както винаги в такива случаи гласът му звучеше малко изменен в апарата. — Машината на носа вече работи. Предполагах, че ще открием населена планета — прибави той, а акустическото възпроизвеждане от съобщителната уредба вече бе достатъчно ясно, за да могат космонавтите в централата на кораба да доловят радостните нотки на триумф в гласа му. Отговорникът по гравитацията смяташе за населени почти всички планети, към които се насочваха. В повечето случаи се оказваше, че не е така, но този път той наистина имаше право.

— Добре — обърна се Мислителят към пилота. — Тогава можеш вече да започваш. Но по-предпазливо, ако може, завивай меко, иначе машинистът пак ще се сърди. И много не се приближавай — е, ти си знаеш. А ти, Антир — той се обърна към Първия Наблюдател, — можеш да събудиш колегите си и Учените. Скоро ще има работа за вас.

Пилотът започна подготовката. Увеличи оборотите на машината на носа, след това включи и тази на кърмата, като ги уравни така, че изкуствените гравитационни полета да направляват космическия кораб в отдалечена орбита около земята.

* * *

Други гласове:

— Ето снимките. Вижте тук... и тук.

— Наистина изглежда, че е спътник. Сравнихте ли параметрите на орбитата?

— Да. Не е регистрирана. Вероятно пак таен спътник.

— Или направляваща сонда. А може би само носеща степен или откъснала се част. Може да проверите. Но не се престаравайте, явно не си струва труда.

* * *

Вторият Наблюдател прегледа данните на пси-детектора.

— Странна планета наистина — каза той. — Гъсто населени са всъщност само малки области, а същевременно почти няма напълно необитаеми райони. Иска ми се да зная, въз основа на какви принципи са били разселени жителите на планетата.

— Това интересува и мен — каза Четвъртият Наблюдател, който чертаеше картата за гъстотата на населението на планетата по данните от детектора. Той се занимаваше с цивилизацията на разумните същества и с тяхната история и гореше от нетърпение да се запознае с новооткрити братя по разум, тъй като много рядко се представяше такъв случай. По-точно това бе първата нова цивилизация; другите две населени планети, които бе посетил, отдавна бяха известни. Те поддържаха постоянна връзка със своята родна планета и там вече нямаше нищо особено за проучване.

— Анализът вече даде ли някакъв резултат? — попита той Втория Учен, кибернетик и лингвист.

— Зависи — бе неопределеният отговор. — За предаване на сведения жителите на тази планета използват предимно електромагнитни вълни, като се модулират акустическите вибрации. Вече познаваме този начин от други светове. Хванахме много такива предавания. Някои неща, както изглежда, са език, други звучат по-скоро като... бих казал музика. А някои от предаванията са по-сложни:

досега още не сме успели да установим, какво всъщност представляват. Може би кодирани картини? Нямам представа.

— А езикът? Какво казват? Открили ли са ни вече? — запита Четвъртият Учен.

Вторият Учен го погледна примирено и даже малко виновно.

— Пак старата песен. Все още не можем да превеждаме техния език. Опитах с Великата Електронна Машина. Етрис ми помогна. Включихме дори и неговия логически анализатор, но нищо.

— Така е, за съжаление — прибави Мислителят.

— И сега какво ще стане? — попита Четвъртият Учен.

— Все още не знаем, дали те са ни открили — намеси се в разговора Третият Учен, който като психиатър по-малко се занимаваше с проблемите за установяването на контакт.

— Те са в стадия на ранна епоха на космически полети. Вероятно съвсем в началото — съобщи Първият Наблюдател, който току-що влезе в централната лаборатория и не бе чул началото на разговора.

— Тогава те сигурно са ни забелязали — констатира Четвъртият Учен. — На такова ниво на техническото развитие това е вероятно.

Мислителят не бе така уверен.

— Не е сигурно. Зависи коя фаза на ранната епоха на космически полети са достигнали.

— Та и аз това казвам — отвърна Първият Наблюдател ядосано. — Съвсем в началото. Те имат космически кораби без екипаж, най-вече такива, които се движат в орбита около планетата. Може би понякога успяват да пуснат и някой малък кораб с екипаж, но това става много рядко. Във всеки случай досега не сме открили такъв. А може би и изобщо не изпращат хора в космоса.

— Така е — обобщи Мислителят със задоволство. — Възможно е те да ни смятат за някой от техните спътници без екипаж — щом имат толкова много, това дори е вероятно.

— Тогава ще бъдем принудени да се приземим, без да ги предупредим предварително — каза Четвъртият Учен.

— Обикновено става така — каза Мислителят.

* * *

Гласове:

— Тези хора сигурно са луди. Много добре знаят, че районът е забранен, а и причините за това. Изглежда им е омръзнал животът. Просто трябва да ги оставим там и да продължим.

— Невъзможно. Все пак това са хора, макар както изглежда малко луди. Обществеността...

— Съобщение за полковника.

— Получихте ли го най-последно?

— Да. Нашият крайцер откри яхтата и сега ги извеждат от опасната зона.

— И, разбира се, идиотите протестират.

— Да! Казаха, че ще се оплачат, че това са международни води и изобщо, че било позор.

— Така си и мислех... Те нарочно са влезли. Объркаха целия ни план. Сега трябва да чакаме до утре. В никакъв случай не бих искал някой пак да се забута в забранения радиус. Ясно ли е, капитане?

* * *

Малко по-късно отново се събраха в централната лаборатория. В обсъждането вземаха участие повечето от специалистите: Мислителят, ръководител на експедицията, двамата наблюдатели, Четвъртият Учен, който бе специалист по проблемите, свързани с чужди цивилизации, и Вторият Учен, който подготвяше установяването на контакт като лингвист. Другите учени и специалисти едва ли биха могли да вземат участие в разговора по тези въпроси.

— Наистина не зная какво бихме правили без детектора — каза Вторият Наблюдател, който в момента преглеждаше най-новите данни на уреда.

— Ако точно не бяхме определили къде има хора и къде не, изобщо нямаше да можем да се приземим. Поне до момента на установяване на контакт по радиото. Сигурен ли си, всъщност, че те все още не са ни открили? Имаха достатъчно време.

— Напълно съм сигурен — отговори Вторият Учен. — Ако знаеха за нашия кораб, непременно щяха да ни сигнализират — не техните обикновени предавания, а нещо съвсем просто, например поредици от цифри или нещо подобно. Не сме приели нищо от този род. Нашите предавания изглежда също нямат ефект — сигурно те ги смятат за свои собствени. А там долу те имат много различни езици.

— И все пак ти като че ли си успял да преведеш някои неща? — учуди се Отговорникът по гравитацията.

— Не. Само забелязах, че отделните думи принадлежат към различни групи и системи, но още не зная какво означават. За да могат да се свържат думите с понятия, е необходима много повече

информация, трябва да се установи пряк контакт — с една дума трябва да се приземим.

— Къде? — попита Мислителят:

— Да погледнем картата — каза Първият Наблюдател делово. — Най-обширните незаселени области са на полюсите на планетата. Тук — той посочи на разгънатата карта, — има един цял континент, който практически е необитаем.

— Какво значи „практически необитаем“? — прекъсна го Мислителят. — Там има ли хора или не? Ти сам знаеш, че според Върховното Правило ние...

— ... не бива да нанесем при приземяването си вреда на нито едно разумно същество. Зная — допълни Първият Наблюдател започнатото изречение.

— На нито едно! — настойчиво повтори Мислителят.

— Да, разбира се. Ето, тук на този континент има няколко точки, където живеят хора — най-вече по крайбрежието: останалото са обширни райони, които са безлюдни. Същото е положението и на островите на другия полюс. А бихме могли да използваме и някои изолирани райони на континентите.

Той посочи Либийската пустиня, Южна Арабия, Таримския басейн и някои части от Австралия.

— Но и тук на някои места живеят отделни групи хора. Въпреки това тук би могло да се намери някое подходящо място.

Четвъртият Учен се наведе над картата, която сам бе начертал:

— Полярните области се изключват. Те едва ли са подходящи за установяване на контакт — положението тогава би било почти същото, както и ако останем в орбита. Но тук би било благоприятно, ако мястото е достатъчно. Непосредствено до района за приземяване има гъсто населена ивица земя. Това много ще улесни установяване на контакт.

Той сочеше пустиня и долината на река.

— Възможно ли е това според последните данни на детектора?

Мислителят се обърна към Втория Наблюдател, който в момента сравняваше новите стойности с предишните.

— Коя област имате пред вид? А, така ли... да, може да стане. В този случай няма опасност някой да попадне под антигравитационния лъч.

— Напълно сигурен ли си? — попита още веднъж Мислителят. — Предвиждаш ли разсейването на лъча на по-големи разстояния? Трябва да помислим и за пилотите — точково приземяване на непозната планета... Понякога...

— Никога досега... — започна ядосано пилотът, но Мислителят веднага го прекъсна примирително: — Не, разбира се, че не. Ще успееш. Но ти разбираш ли, че ние не бива да поемаме и най-малкия риск, когато става дума за живота на хора. И най-малкия риск!

— Не бива да повредим дори постройки или съоръжения на хората — добави Вторият Наблюдател, като механично прелистваше останалите данни от последния тест на детектора. — Освен това там може да има и животни — например редки животни или пък домашни животни. Дори ако и на тях нанесем щети, ще имаме неприятности. Не се знае как ще реагират жителите на планетата — във всички случаи те ще имат право, та това си е тяхна планета. Детекторът дава данни само за наличието на разумни същества, за щастие, тъй като в противен случай изобщо не можехме да го използваме. Би трябвало обаче да използваме и нещо като детектор за...

Последва вик на изненада.

— Откри ли нещо? — осведоми се пилотът.

Вторият Наблюдател бързо запрелиства данните от стария тест, според които бе начертана картата. Когато намери това, което търсеше, той каза бавно, като че се страхуваше да не сбърка:

— Това е... Тук! — той енергично посочи една точка в средата на Тихия океан. — Този остров... или не, това всъщност е малка островна група... Преди пет дни тя все още бе населена.

— А сега... сега вече не е ли? — Мислителят нетърпеливо се обърна към него.

— А сега вече не е населена — повтори механично Вторият Наблюдател с поглед, вперен в двете колонки цифри — от старото и новото измерване. — И дори морето около островите е съвсем пусто в окръжност от... Като че ли те точно знаят радиуса на нашия антигравитационен лъч!

Всички бяха станали на крака и скупчени около Втория Наблюдател, разглеждаха данните — даже и техниците, които едва ли разбираха нещо от тези цифри.

— Наистина — измърмори Отговорникът за гравитацията. — Точно радиусът на антигравитационния лъч — като се прибави и разстоянието за гарантиране на пълна сигурност... Удивително съвпадение.

— Това не е случайно — каза убедено Четвъртият Учен. — Те все пак са ни открили.

Мислителят потвърди:

— И аз не вярвам, че е случайно. Те могат случайно да изчислят правилно радиуса, но фактът, че са ни освободили място за приземяване... Можеш ли да се приземиш тук? — попита той пилота.

— Да, ще стане. Но по-добре щеше да бъде, ако имаше повече суша.

— Това е покана! — каза настойчиво Мислителят, като че това вече отдавна не бе ясно и за всички други.

* * *

Гласовете:

— Най-после сме готови. Всичко ли е наред?

— Всичко е нормално. Само че балонът... Като че ли нещо отгоре го притиска.

— Не говорете глупости. Може би изтласкването е малко по-слабо. Нищо чудно при това бавене. Но балонът още се държи, нали?

— Да.

— Ето, значи всичко е наред. Крайно време беше, достатъчно чакахме.

* * *

Пилотът съсредоточено наблюдаваше уредите пред пулта за управление. Всички, освен Отговорникът по гравитацията и машинистът, които бяха на пост при машините за гравитация, готови да се намесят при най-малката неизправност, се бяха събрали при пилота, за да следят приземяването. Двамата Наблюдатели контролираха с помощта на детектора района на приземяването, за да

могат да отклонят незабавно космическият кораб в случай, че внезапно отнякъде се появят хора. Всички мълчаха — знаеха, колко трудна е задачата на пилота.

Внимателно, балансирайки върху антигравитационния лъч, космическият кораб се спускаше към планетата, към жадувания контакт с хората. Те ще изследват планетата, ще се запознаят с нейните жители; Учените ще могат да обменят знания и теории. Може би хората имат нужда от тяхната помощ и те ще бъдат в състояние да им я оказат. А след това ще дойдат и други кораби, след време ще се установи здрава връзка между всички населени планети. И всички заедно ще изследват нови светове. Разкриват се много нови възможности, а това е само първата стъпка.

* * *

Гласовете:

— Уредите за наблюдение работят ли?

— Да, сър.

— Всичките? А вторият комплект сеизмографи и записващите устройства? Лично ли проверихте?

— Да, сър... Там Самолет! Точно над... не, хеликоптер! Изглежда, че е хеликоптер!

— Къде? Нищо не виждам. Привиждат Ви се призраци, сержант. Стегнете се!

— Но...

— Глупости! Пълна безсмислица. И изобщо, откъде може да се вземе този хеликоптер? Контролираме цялото въздушно пространство. Никой не е толкова луд. Капитан, колко остава?

— Петдесет и осем секунди. Петдесет и шест...

* * *

Те вече бяха съвсем близо. Скоро корабът щеше да се приземи, щяха да изключат машините за гравитация и да поздравят жителите на планетата...

— Там има нещо! — извика внезапно Вторият Наблюдател. — Почти точно под нас!

— Хора? — ужасен изкрещя Мислителят.

— Не... нещо голямо, люлее се във въздуха. Никакви хора. Но може да повредим това нещо.

Пилотът, който при вика на наблюдатели бе преустановил спускането и бе задържал кораба почти неподвижен, спокойно каза:

— Не се страхувайте. Ще го заобиколим. Смятам, че ще успеея.

Той отново включи управлението и спускането продължи. След няколко минути трябваше да кацнат.

— Може би това е уред, с който хората следят приземяването ни — каза Мислителят.

Те напрегнато се взираха в екрана, където вече ясно се виждаше островът. Експлодиращата светкавица не успяха да видят — бяха много близо до слънцето, което се възпламени до тях за части от секундата.

* * *

Гласовете:

— Пълен успех, сър. В щаба ще бъдат много доволни.

— Зная. А как е сержантът?

— Нервна криза. Твърдо е убеден, че е имало хеликоптер. Но сега е по-добре. Сигурен съм, че нашият психиатър ще му избие от главата тази натрапчива идея.

— Е, да, в известен смисъл това е обяснимо — непрекъснато психическо натоварване... И после тази история с яхтата малко преди това.

— Но това, разбира се, беше халюцинация. Иначе сега нямаше да можем да се отървем от протести.

— Да. И без това тази работа вдигна достатъчно много шум. При това островът е наш. А на собствената си територия можем да правим колкото си искаме опити с ядрено оръжие.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 5 от 1977 г.
Илюстрация: Лиляна Ангелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.